

सख्युः शिशुपालस्य ईक्षतामस्माकं प्रमत्तः अनवहितः व्यापादितः निहतः ॥ १७ ॥ अपराजितोऽहमिति परैरजित इति मानिनं मानवंतम् अपुनरा
वृत्तिमृत्युम् तिष्ठेः स्थास्यसि ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ घृणीदयावान् ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ जनिता जनयिता ईशश्चेत् शक्तश्चेत् ॥ २६ ॥

यत्त्वयामूढनः सख्युर्भ्रातुर्भार्याहृतेक्षतां ॥ प्रमत्तः ससभामध्ये त्वया व्यापादितः सखा ॥ १७ ॥ तं त्वाद्यनि
शितैर्बाणैरपराजितमानिनम् ॥ नयाम्यपुनरावृत्तियदितिष्ठेर्ममाग्रतः ॥ १८ ॥ श्रीभगवानुवाच वृ
था त्वं कथं सेमंदनपश्यस्यंतिकेऽतकम् ॥ पौरुषं दर्शयंति स्म शूरानबहुभाषिणः ॥ १९ ॥ इत्युक्त्वा भगवान्
शाल्वं गदया भीमवेगया ॥ तताडजत्रौ संरब्धः स चक्रं पेव मन्त्रस्तृक् ॥ २० ॥ गदायां सन्निवृत्तायां शाल्वस्त्वं
तरधीयत ॥ ततो मुहूर्त आगत्य पुरुषः शिरसाऽच्युतम् ॥ देवक्या प्रहितोऽस्मीति न त्वा प्राह वचो रुदन् ॥ २१ ॥
कृष्णकृष्णमहाबाहो पिता ते पितृवत्सल ॥ बध्वाऽपनीतः शाल्वेन सौनिकेन यथा पशुः ॥ २२ ॥ निशम्य विप्रि
यं कृष्णो मानुषीं प्रकृतिं गतः ॥ विमनस्को घृणी स्नेहाद्भाषे प्राकृतो यथा ॥ २३ ॥ कथं राममसंभ्रांतं जित्वा
ऽजेयं सुरासुरैः ॥ शाल्वेनाल्पीयसानीतः पिता मे बलवान्विधिः ॥ २४ ॥ इति ब्रुवाणे गोविंदे सौभराट् प्रत्युप
स्थितः ॥ वसुदेवमिवानीय कृष्णं चेदमुवाच सः ॥ २५ ॥ एष ते जनिता तातो यदर्थमिह जीवसि ॥ वधिष्ये
वीक्षतस्तेऽमुमीशश्चेत्पाहि बालिश ॥ २६ ॥ एवं निर्भर्त्स्य मायावीरवज्रेनानकदुंदुभेः ॥ उत्कृत्य शिर आदाय ख
स्थं सौभं समाविशत् ॥ २७ ॥ ततो मुहूर्तं प्रकृतावुपप्लुतः स्वबोध आस्ते स्वजनानुषंगतः ॥ महानुभावस्तदबु
द्ध्या दासुरीं मायां सशाल्वप्रसृतां मयोदिताम् ॥ २८ ॥ न तत्र दूतं न पितुः कलेवरं प्रबुद्ध आजौ समपश्यदच्यु
तः ॥ स्वाप्नं यथा चांबरचारिणं रिपुं सौभस्थमालोक्य निहतुमुद्यतः ॥ २९ ॥

॥ २७ ॥ स्वबोधः स्वतः सिद्धज्ञानवानपि स्वजनस्नेहतः प्रकृतौ मनुष्यस्वभावे उपप्लुतः निमग्नः आस्ते अतिष्ठत् ततस्तत्सर्वमासुरीं मायामबुद्ध्यत्
मायेयमिति ज्ञातवान् ॥ २८ ॥ स्वामं स्वमप्रपंचं यथा ॥ २९ ॥